

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE BEHANDELING VAN ULCERA CRURIS.

Collega DE BLOEME maakt zich ongerust, dat men door mijn artikel in den waan gebracht kan worden, dat de bedrust, gecombineerd met omslagen of zalven, afhankelijk van den toestand der ulcera, als de „gewone behandeling” beschouwd moet worden. Naar het mij voorkomt is die vrees ongegrond. Ik schreef niet over de behandeling der ulcera cruris in het algemeen, maar bedoelde de uitkomst van een onderzoek over de werking van inspuitingen met acetylcholine (gebruikt werd het praeparaat acécoline) weer te geven. Daarvoor waren geregelde contrôle en opneming in de kliniek factoren van beteekenis. Dat de woorden „gewone behandeling” betrekking hebben op de in de kliniek gebruikelijke behandeling is voor een onbevooroordeeld lezer duidelijk.

Dat de toepassing van zinklijmverbanden bij ulcera cruris varicosa een uitstekende therapie is, weten alle medici. Wij passen deze therapie op de policliniek ook toe. Maar zoo gelukkig als collega DE BLOEME, die op deze wijze alle ulcera zag genezen, waren wij niet. Ook anderen deden klaarblijkelijk dezelfde ervaring op. Dit blijkt ook uit een stukje, dat collega J. C. WILDERVANCK uit Leeuwarden bij de Redactie inzond, waarin hij te kennen geeft, dat vele wegen tot het doel leiden, maar dat het toch niet geheel juist is, dat zinklijmverbanden het middel zouden zijn. Hij genas de laatste jaren alle ulcera door dagelijks (of 2 x daags) spoelen met sodawater en toepassing van omslagen met 25 pCt. sulfas magnesicus-oplossing of van zalven. Het lukt zijns inziens altijd, met behulp van een flinke wijkverpleegster ook de ergste ulcera ambulans te genezen, als de patiënt in het begin wat rust houdt, en men heeft het voordeel, dat de wijkzuster dagelijks inlichtingen kan geven, wat vooral van gewicht is, omdat de patiënten meestal of althans dikwijls vrouwen zijn met een groote huishouding; het lijmverband zag hij nog al eens mislukken (groote, etterende zweren) en het metselt bovendien de kat in den kelder (in bepaalde gevallen). Collega WILDERVANCK heeft zoo'n beetje het gevoel als bij het advies om vliegemeden te laten inwerken op etterende wonden, die niet heelen willen, zooals onlangs in het *Tijdschrift* aangeraden werd.

Hilversum, Mei 1933.

B. A. HARDENBERG.

(oud-assistent afd. Huidz. Binnengasthuis, Amsterdam).

DE MOTIE EN TOELICHTING VAN DE NED. VER. VOOR KINDERGENEESKUNDE.

„De zoogenaamde huispraktijk van den kinderarts is ontstaan in en door de praktijk en men mag nooit vergeten dat behalve huisarts en specialist, ook de *patiënten zelve mede bepalen* in hoeverre de kinderarts-huisarts al of niet in een *bepaalde behoefte* voorziet.”

Juist, dit gezegde is mij uit het hart gegrepen, en ik betreur steeds weer de kortzichtigheid van fondsbesturen, die alleen de officieele geneeskunst als nuttig voor zijn leden aanneemt. Laat men ook eens kaarten beschikbaar stellen om een homoeopaat, een magnetiseur en een helderziende te raadplegen en men zal aangenaam verrast zijn door het groote aantal patiënten, dat blijkt behoefte te hebben aan deze soort hulp !!

Er was een tijd, nog niet zoo heel lang geleden, toen de eerste kinderartsen in de grootere centra hun intrede deden. „Acht ge het juist om als specialist ook huispraktijk te doen” vroeg ik aan een dier baanbrekers. „Neen” was het eerlijke antwoord „maar wij kunnen anders niet tot een redelijk bestaan komen.” Dat was zoo. Maar sinds dien zijn overal consultatiebureaux verzezen, tot in wijden omtrek